

ΜΑΣΚΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ
2023 • 2024

Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Η Ε Κ Δ Ο Σ Η Θ Ο Κ

ΤΕΥΧΟΣ 21
ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΚΥΠΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μαρία Ευσταθίου, Κυριακή Αργυρού, Χριστόδουλος Ανδρέου

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Κυριακή Αργυρού, Χριστόδουλος Ανδρέου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ
Δημήτρης Πήσας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΤΗΛΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
Μαρίνα Μαλένη

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
Παύλος Βρυωνίδης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
grafish design (Κατερίνα Τσεβά)

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Τυπογραφείο Πλέτσας | Κάρδαρη

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2023 • 2024
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΘΟΚ
ΤΕΥΧΟΣ 21 / ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

ΜΑΣΚΑ

Περιεχόμενα

05 ΟΡΝΤΙΝΟ

07 EDITORIAL

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

08 *Φοίνισσες*
του Ευριπίδη

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΩΝ

12 Μαγδαλένα Ζήρα

16 Δημήτρης Αληθινός

20 Έλενα Κατσούρη

24 Φώτης Νικολάου

26 Γιάννης Κουτίς

28 Αντώνης Αντωνίου

30 ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Προκόπης Αγαθοκλέους

Δημήτρης Αντωνίου

Μαργαρίτα Ζαχαρίου

Μαρίνα Μανδρή

Μαρία Μασώνου

Μαριλύ Μήλια

Μυρσίνη Χριστοδούλου

40 ΧΑΙΝΟΥΣΕΣ ΠΛΗΓΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
Edith Hall

46 ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ 2024-2025

49 ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΘΟΚ

51 ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Όρντινο

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Φοίνισσες

του Ευριπίδη

Σκηνοθεσία: Μαγδαλένα Ζήρα

10.7.2024 – 31.7.2024

Αμφιθέατρο Μακαρίου Γ' (Σχολή Τυφλών), Λευκωσία

10.7.2024, 11.7.2024,* 12.7.2024,** 13.7.2024, 21:00

Αρχαίο Θέατρο Κουρίου, Λεμεσός

19.7.2024** & 20.7.2024, 21:00

Αρχαίο Ωδείο Πάφου, Πάφος

24.7.2024, 21:00

Παπίκειο Δημοτικό Αμφιθέατρο, Λάρνακα

(στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Λάρνακας 2024)

27.7.2024, 21:00

Δημοτικό Αμφιθέατρο, Δερύνεια

31.7.2024, 21:00

* Με ελληνικούς υπέρτιλους

** Με αγγλικούς και τουρκικούς υπέρτιλους

ΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

«ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ ΜΕ ΘΕΜΑ ΓΛΩΣΣΑ-ΡΙΖΑ-ΘΕΑΤΡΟ»

με τον ηθοποιό, σκηνοθέτη και δάσκαλο Βασίλη Ανδρέου
για επαγγελματίες ηθοποιούς και φοιτητές/τριες
δραματικών σχολών

15.7.2024 – 19.7.2024, 11:00-16:00

Κίριο ΘΟΚ

Editorial

«[...] δούλιον ἤμαρ ἐμοὶ περιμπαχάνωντο. [...]».

Ο άνθρωπος είναι η μνήμη του· και η μνήμη όσων βίωσαν άμεσα εκείνο το καλοκαίρι του 1974, εκείνο «το καλοκαίρι με τις δύο λεπίδες του», όπως γράφει σε ένα ποίημά του ο Κυριάκος Χαραλαμπίδης, αλλά και των νεοτέρων, των κληρονόμων του τραύματος, είναι σημάδεμένη από την έκταση και το βάθος της πληγής, που παραμένει από τότε ως σήμερα ανεπούλωτη. Παραμένει ανεπούλωτη, επιμολύνεται εδώ και 50 χρόνια, περιδινίζεται στο συλλογικό ασυνείδητο και διαχέεται στα λόγια και στα έργα μας.

Ο ΘΟΚ συμμετέχει στις εκδηλώσεις για τη συμπλήρωση 50 χρόνων από την τουρκική εισβολή με ένα κλασικό έργο που έχει ως θέμα την «ύβριν», την «άπην», τη «νέμεσιν» και την «τίσιν»· τις Φοίνισσες του Ευριπίδη. Οι θεατές αβίαστα θα αναγνωρίσουν, στο σκηνικό, στην αφροσύνη που γεννά η βούληση της δύναμης και στα δεινά που φέρνει ο πόλεμος, τις υποδηλώσεις που συνδέουν τα σκηνικά δρώμενα με τις μήμες και το τραύμα του 1974. Στην παράσταση, τη σκηνοθεσία της οποίας υπογράφει η Μαγδαλένα Ζήρα, συμμετέχει ένα εξαιρετικό επιτελείο ηθοποιών, καλλιτεχνών και δημιουργών.

Με τις Φοίνισσες εγκαινιάζεται το ρεπερτόριο του 2024-2025, το πρώτο που σχεδιάστηκε και ανακοινώθηκε από το νέο Διοικητικό Συμβούλιο του ΘΟΚ. Πρόκειται για ένα πλούσιο και πολυτροπικό ρεπερτόριο, το οποίο ανταποκρίνεται σε συγκεκριμένους θεματικούς άξονες: τον μύθο, την Ιστορία και κατ' επέκτασιν την ατομική και συλλογική μνήμη, τον πόλεμο και το ανθρώπινο δράμα, την ανθρώπινη μοίρα και τον θάνατο, τη διαφθορά και την αλλοτρίωση που συναρτώνται με την εξουσία. Η επιλογή των έργων στοχεύει στους εξής στόχους:

α) Στην κάλυψη των ενδιαφερόντων και των αισθητικών αναγκών ενός πολύμορφου κοινού, όλων των ηλικιών.

β) Στην ανάδειξη τόσο της κλασικής όσο και της σύγχρονης παγκόσμιας δραματουργίας.

γ) Στην εξωστρέφεια, η οποία κατοπτρίζεται τόσο στη συνεργασία με ξένους συντελεστές όσο και στην επιλογή θεατρικών κειμένων τα οποία διευρύνουν και μεταθέτουν τους θεματικούς άξονες σε διαφορετικούς γεωγραφικούς και πολιτισμικούς χώρους.

δ) Στην ανάπτυξη της καλλιτεχνικής συνέργειας ανάμεσα σε δημιουργούς όλων των γενιών, αλλά και ανάμεσα σε Κύπριους καλλιτέχνες και ξένους ομοτέχνους τους.

Παντελής Βουτουρής
Ομότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου Κύπρου
Πρόεδρος Δ.Σ. Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου

Φοίνισσες

του Ευριπίδη

από
10 Ιουλίου
2024

Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων μνήμης για τα 50 χρόνια από την τουρκική εισβολή στην Κύπρο

Οι *Φοίνισσες*, έργο της όψιμης περιόδου του Ευριπίδη, γράφτηκαν πιθανώς μεταξύ 410 και 409 π.Χ., στα τελευταία παραγμένα χρόνια του Πελοποννησιακού Πολέμου, λίγο μετά τη σύντομη αλλά τραυματική περίοδο του ολιγαρχικού πραξικοπήματος και της Αρχής των Τετρακοσίων. Ένα δράμα με πλούσια θεατρική πλοκή, που σκιαγραφεί την κληρονομιά του τραύματος του πολέμου από γενιά σε γενιά, ρίχνοντας φως στις έννοιες της συμπιλίωσης, της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της ισότητας.

Η δράση του έργου τοποθετείται στην πολιορκημένη Θήβα. Οι επτά Αργείοι στρατηγοί ετοιμάζονται να επιτεθούν στην πόλη υπό τις οδηγίες του εξόριστου Πολυνεΐκη, ενώ ο αδελφός του, ο Ετεοκλής, έχει αναλάβει την υπεράσπισή της. Λίγο πριν ξεσπάσει η μάχη, η Ιοκάστη επιτυχάνει ανακωχή και συνάντηση των δύο γιων της, με στόχο τη συμπιλίωση και την αποφυγή του πολέμου. Όμως η κατάρα του πατέρα τους, του Οιδίποδα, τον οποίο οι δύο αδελφοί φυλάκισαν για να κρύψουν την ντροπή της αιμομιξίας, απειλεί να τους οδηγήσει σε αμοιβαία αδελφοκτονία. Στο καμίνι του πολέμου, η νεαρή Αντιγόνη ενηλικιώνεται βίαια, ενώ ο μικρός γιος του Κρέ-

οντα, ο Μενοικέας, γίνεται παράδειγμα αυταπάρνησης. Στο έργο η εξουσία αλλάζει συνεχώς χέρια, αλλά οι ηγέτες της πόλης, τυφλωμένοι από τα πάθη τους, επαναλαμβάνουν τα λάθη του παρελθόντος. Η τραγική πτώση του οίκου των Λαβδακιδών παρουσιάζεται ακόμα πιο οικτρή, καθώς αντιπαραβάλλεται με τις αναφορές του Χορού στο ένδοξο παρελθόν της πόλης.

Η πρωτοποριακή ευριπίδεια δραματοουργία συμπυκνώνει σε ένα έργο όλες τις γνωστές πτυχές του Θηβαϊκού Κύκλου, καθώς και αρκετές καινοτομίες. Τι θα γινόταν αν η αδελφοκτονία μπορούσε να αποφευχθεί, αν ο πόλεμος μπορούσε να σταματήσει, αν οι παρεμβάσεις της Ιοκάστης και της Αντιγόνης λύτρωναν τον οίκο από τα κακά της αδελφοκτονίας, του πολέμου, του μιάσματος και της ύβρεως;

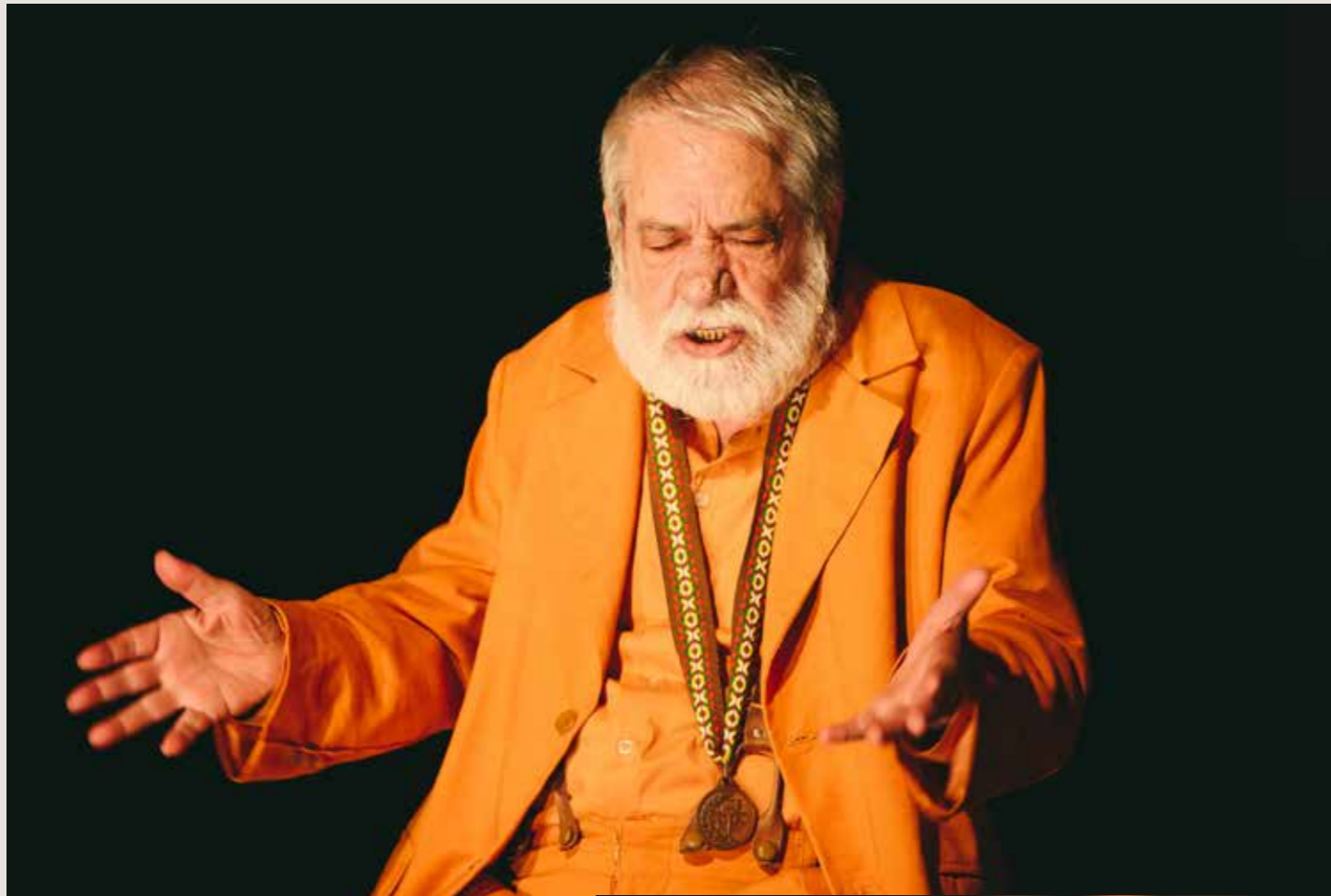
Σκηνοθεσία-Δραματοουργική επεξεργασία: Μαγδαλένα Ζήρα, Σκηνικά: Δημήτρης Αληθινός, Κοστούμι: Έλενα Κατσούρη, Μουσική-Μουσική διδασκαλία Χορικών: Γιάννης Κουτής, Μουσική-Ηχοτοπία: Αντώνης Αντωνίου, Χορογραφία-Κίνηση: Φώτης Νικολάου, Video art: Άρτεμις Ευλογημένου, Σχεδιασμός φωτισμών: Γεώργιος Κουκουμάς, Βοηθός σκηνοθέτριας: Μαρία Πισιίλη, Βοηθός ενδυματολόγου: Σωσάννα Τομάζου

Παίζουν (αλφαβητικά): Προκόπης Αγαθοκλέους, Αλεξία Αλέξη, Δημήτρης Αντωνίου, Θανάσης Γεωργίου, Νίκη Δραγούμη, Μαργαρίτα Ζαχαρίου, Ανδρέας Κούτσουμπας, Σεμέλη Κυριαζή, Μαρίνα Μανδρή, Μαρία Μασώνου, Μαριλύ Μήλια, Γιάννης Μίνως, Νεοκλής Νεοκλέους, Ιωάννα Παπαμιχαλοπούλου, Κύνθια Παυλίδου, Λουκάς Προκοπίου, Σπύρος Σταυρινίδης, Στέλα Φυρογένη, Άννη Χούρη, Μυρσίνη Χριστοδούλου

Συμμετέχουν: Δάφνη Καρλέτη, Γιώργος Λίζος Παπακυριακού

Παραστάσεις

από 10 Ιουλίου 2024 στη Λευκωσία
και σε περιοδεία

Αυτό το διαχρονικά αντιπολεμικό έργο μοιάζει να έχει μια μοιραία σχέση με το ιστορικό τραύμα της Κύπρου. Ίσως γι' αυτόν τον λόγο, ενώ διεθνώς ανεβαίνει πολύ σπάνια, είναι η τρίτη φορά που ανεβαίνει από τον ΘΟΚ.

12

Μέσα σ' έναν κόσμο σε αναβρασμό, μία ομάδα γυναικών από τη Φοινίκη αφήνουν πίσω την πατρίδα τους και ταξιδεύουν για να φτάσουν σ' ένα μακρινό και εξιδανικευμένο «εκεί»· σ' ένα μέρος ποθητό, που το φαντάζονται ως την απόλυτη αρμονία με τη φύση και το θείο. Στη διάρκεια του επικίνδυνου ταξιδιού, παγιδεύονται άθελά τους σε μια εμπόλεμη ζώνη, όπου συγκρούονται λυσσαλέα οι λεγόμενοι «αυτόχθονες» για ένα κομμάτι γης. Σ' αυτό το τοπίο, στην πολιορκημένη Θήβα, μια πόλη ρημαγμένη από μια προγονική κατάρρα, διαδραματίζεται το έργο.

Οι Σπαρτοί Θηβαίοι, αυτοί που φύτρωσαν από τη γη της Θήβας, είναι εγκλωβισμένοι στη δίνη ενός αδελφοκτόνου πολέμου και μιας καταστροφικής βίας που διαιωνίζεται και κληρονομείται από γενιά σε γενιά. Αλλά οι Φοίνισσες, αν και οι κεντρικοί ήρωες τις βλέπουν σαν «ξένες», συνδέονται με τη γη αυτή μέσα από δεσμούς γεωλογικούς, αλλά, κυρίως, μέσα από τη συλλογική μνήμη, την ενσυναίσθηση και την αλληλεγγύη. Έτσι, έχουν μια βαθιά ανθρωπιστική αντίληψη για τα γεγονότα, έναν δυνατό πυρήνα συλλογικής σοφίας και μια νηφάλια στάση μπροστά στη ματαιότητα των ανθρώπινων παθών. Η ίδια τους η παρουσία στο έργο αποτελεί ένα εύγλωπτο σχόλιο για το πώς μοιραζόμαστε εμείς οι άνθρωποι τη γη και πώς ορίζουμε τα σύνορά μας.

Την ίδια στιγμή, είναι μέσα από την παρουσία αυτών των γυναικών που το έργο συνδέεται με το υπερβατικό ή με αυτό που λέμε πεπρωμένο. Μέσα από τα δικά τους τραγούδια μαθαίνουμε πως κάτι μεγαλύτερο από την ανθρώπινη βούληση επηρεάζει τα γεγονότα· και πως στη Θήβα πάντα έφταναν ταξιδιώτες από μακριά, καθορίζοντας τη ροή της ιστορίας της· και πως τη Θήβα πάντα τη στοιχειώναν τέρατα. Τέλος, είναι μέσα από τη σιωπηλή μαρτυρία αυτών των γυναικών που οι χωρίς πητικό έρεισμα πράξεις των Θηβαίων πρωταγωνιστών παρουσιάζονται μέσα σε όλη την ανάγλυφη φρίκη τους.

Αυτό το διαχρονικά αντιπολεμικό έργο μοιάζει να έχει μια μοιραία σχέση με το ιστορικό τραύμα της Κύπρου. Ίσως γι' αυτόν τον λόγο, ενώ διεθνώς ανεβαίνει πολύ σπάνια, είναι η τρίτη φορά που ανεβαίνει από τον ΘΟΚ. Στη δική μας εκδοχή, η όψη της παράστασης μας μεταφέρει στο σήμερα, πατάει στο εδώ και στο τώρα, εμπνέεται από το ντόπιο στοιχείο, αλλά και από στοιχεία της ευρύτερης γεωγραφικής μας περιοχής. Ταυτόχρονα, πατάει στο πάντα, στον μύθο, στο όνειρο. Η νεκρή ζώνη της Λευκωσίας ήταν η αφετηρία μας, αλλά στο μυαλό μας είναι, φυσικά, όλα τα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα της εποχής μας, η ατέλειωτη ροή φρικαλεότητας που φτάνει σ' εμάς μέσα από μια οθόνη, αφήνοντάς μας μουδιασμένους. Μια εμπόλεμη ζώνη όπου ο χρόνος έχει σταματήσει, όπου τα όνειρα των ανθρώπων έχουν ματαιωθεί, όπου το παρελθόν τους στοιχειώνει, όπου τα προγονικά εγκλήματα πληρώνονται με αίμα αθώων παιδιών και όπου το μέλλον είναι αβέβαιο.

13

Η συγκέντρωση ολόκληρου του Θηβαικού Κύκλου σ' ένα μόνο έργο θέτει επιτακτικά ένα κρίσιμο ερώτημα που μας αφορά σήμερα: Πώς το τραύμα του πολέμου, ο αένας κύκλος βίας, κληρονομείται από γενιά σε γενιά, ώσπου καταντά να μοιάζει με μια αρχαία κατάρα; Είναι η κατάρα αυτή το πεπρωμένο μας; Ή μια ανεξήγητη, μεταφυσική εκδίκηση; Είναι η κατάρα του Οιδίποδα που οδηγεί τα παιδιά του στη βία και τη βαρβαρότητα ή μήπως οι σκοτεινές και ανεξήγητες πτυχές της ανθρώπινης ψυχής; Το τέρας που ζει μέσα στον άνθρωπο απειλεί πάντα να ξεπροβάλει, να κυριαρχήσει. Και είμαστε ανήμποροι να του αντισταθούμε, αν το «εμείς» δεν μπει μπροστά από το «εγώ».

14

Το τέρας μέσα στον άνθρωπο, ή, αλλιώς, η ταύτιση του τέρατος με τον φονιά του, είναι ένα από τα βασικά μοτίβα του κειμένου και αρχίζει από την περιγραφή μιας βίαιης ιδρυτικής πράξης από την προϊστορία της Θήβας: του φόνου του Δράκοντα, γιου του Άρη, από τον Κάδμο, τον πρώτο βασιλιά του τόπου. Έτσι, η θεματική αυτή προεκτείνεται σαν σχόλιο για τη βία και τη βαρβαρότητα που κρύβεται πίσω από κάθε «πολιτισμένη» δομή, πίσω από κάθε σύνορο και κάθε μοιρασιά ή κατάκτηση τόπων, ανθρώπων και λαών.

Στις *Φοίνισσες* καλούμαστε να αναλογιστούμε τι σημαίνει ξένος, σε ποιον ανήκει η γη, πώς επιδρά στον άνθρωπο η εξουσία, τι σημαίνει πραγματικά ισότητα, πού βρίσκεται η δικαιοσύνη. Αυτά τα κρίσιμα πολιτικά ερωτήματα αποκτούν ποιητική διάσταση στο ευριπίδειο κείμενο μέσα από επαναλαμβανόμενα μοτίβα, όπως το διπλό, το δίπολο, το παράλληλο νόημα, η αμφισημία, η δυναμική ανάμεσα στα αντίθετα: έννοιες που διαπερνούν το έργο ως χαρακτηριστικά στοιχεία της αρχιτεκτονικής του.

Ο συγγραφέας συνυφαίνει την ψυχολογική λεπτομέρεια στους χαρακτήρες με την τρομακτικά επίμονη υπενθύμιση πως βρίσκονται όλοι κάτω από την επιρροή του μεταφυσικού, υπό τη μορφή μιας προγονικής κατάρας. Στην παράσταση, το σήμερα και ο μύθος συνυπάρχουν στη σκηνή. Ένας κατεχοχόν λυρικός Χορός, που δεν εμπλέκεται άμεσα στα γεγονότα, αλλά τραγουδά ολόκληρη την προϊστορία της Θήβας, είναι το κλειδί για να ολοκληρωθεί μια δραματουργία που περικλείει τα αντίθετα. Η λυρική τους υπόσταση συμβαδίζει με την ταυτότητά τους ως ιερειών του Απόλλωνα, οι οποίες, ως μέλη του Χορού, επιτελούν τον ρόλο τους και επικαλούνται προγόνους και θεότητες. Η μουσική και η κίνηση μπορούν να μας οδηγήσουν πέρα από τον αισθητό γήινο κόσμο του πολέμου στην υπερβατικότητα, ενώ η αντίστιξη του λυρικού στοιχείου, με την πυκνότητα του πολιτικού και φιλοσοφικού περιεχομένου, ολοκληρώνει το νόημα του έργου.

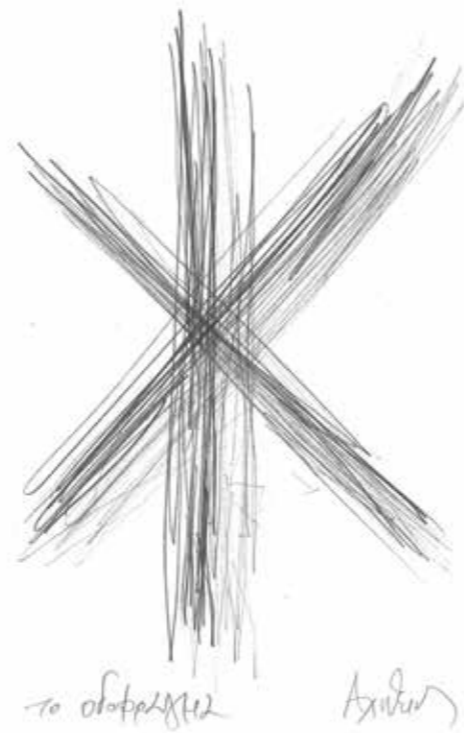
Φοίνισσες

Μαγδαλένα Ζήρα

Στις *Φοίνισσες* καλούμαστε να αναλογιστούμε τι σημαίνει ξένος, σε ποιον ανήκει η γη, πώς επιδρά στον άνθρωπο η εξουσία, τι σημαίνει πραγματικά ισότητα, πού βρίσκεται η δικαιοσύνη.

15

Η αρχαία τραγωδία, θα έλεγα, είναι καθρέφτης-μάρτυρας της σοφίας, του παραλογισμού και της μοίρας του ανθρώπινου είδους.

Φοίνισσες

Δημήτρης Αληθινός

Πεπωμένο σε αναμονή*

Η αρχαία τραγωδία, θα έλεγα, είναι καθρέφτης-μάρτυρας της σοφίας, του παραλογισμού και της μοίρας του ανθρώπινου είδους. Η ποιητική προφητεία ενός σκληρού και οδυνηρού πεπωμένου, απαγγελία των αιτιών που οδηγούν σταδιακά το θνητό κτήνος στην αυτοκαταστροφή. Αμετάκλητα ίσως.

Το θεατρικό σκηνικό καθορίζει τον χώρο και τον χρόνο όπου διαδραματίζονται οι πράξεις του έργου, και ο σκηνογράφος, ακολουθώντας τη σκηνοθετική άποψη, συμβάλλει στη δημιουργία της κυρίαρχης εικόνας, αυτής που θα αγκαλιάσει ανοικτά τη δράση, παρασύροντας το κοινό στη διάσταση μιας «άλλης πραγματικότητας».

Η συγκεκριμένη παράσταση των *Φοινισσών* του Ευριπίδη εξελίσσεται σε μία από τις δεκάδες πράσινες γραμμές που χαρακτήριζαν δίπλα και γύρω μας, στην Κύπρο και σε όλες τις εμπόλεμες περιοχές του πλανήτη.

Πόσο άδικο είναι σ' αλήθεια να βλέπεις το σπίτι σου απόμακρο ξένο, χωρίς την ελπίδα ν' ανέβεις μια μέρα τα σκαλιά του, πόσο απελπιστικό να θωρείς την αυλή του πνιγμένη σ' αγριόχορτα, τους σοβάδες γεμάτους ρωγμές πυκνές, σαν ρυτίδες σε βασανισμένη όψη.

Οραματίστηκα ένα σύγχρονο γλυπτό, μια εικόνα μακρόχρονης αναμονής πριν απ' την πολυπόθητη ειρήνη. Θέλησα ένα σκηνικό οικείο, που να διαλαλεί τα εγκλωβισμένα στον διπλανό δρόμο όνειρα, δίχως να αγνοεί το μεγαλείο του παλατιού της Θήβας. Σχεδίασα ένα οίκημα το οποίο ξεκίνησε να χτίζεται θεμελιωμένο σ' ένα ειρηνικό αύριο, αλλά πάγωσε εξαιτίας μιας εισβολής, πριν ξεκαλουπωθούν οι κολόνες του πρώτου ορόφου. Με τις αναμονές στα κιονόκρανα να χάσκουν σαν ανοικτές παλάμες στον ουρανό, ικετεύοντας τους θεούς για ειρήνη. Έφτιαξα μια εικόνα του πεπωμένου και την περικύκλωσα με σιδερένια οδοφράγματα, σχήματα αμυντικά, επιθετικά και εντέλει οικεία, μέσα από την καθημερινή προβολή των απανταχού στρατιωτικών συρράξεων.

* Αναμονές ονομάζονται στην Ελλάδα τα σίδερα που εξέχουν στην ταράτσα, περιμένοντας τον μελλοντικό όροφο.

Αυτό που χτες ήταν όνειρο, σήμερα είναι πληγή διαρκώς αιμορραγούσα.

Σύμπτωση; Πεπρωμένο;

Όλους, λέει ο Ευριπίδης, μας περιμένει ένα πεπρωμένο το οποίο δεν μπορούμε να αποφύγουμε όσο κι αν προσπαθήσουμε, όπως ο Ετεοκλής και ο Πολυνείκης, οι οποίοι, ενώ συμφωνούν αρχικά στη δίκαιη εναλλαγή της εξουσίας, δεν καταφέρνουν να την εφαρμόσουν, δεσμώντας της πατρικής κατάρας, που τους οδηγεί στη σύγκρουση και στον αμοιβαίο θάνατο.

«Δεν έπρεπε ένοπλος, μπτέρα, για συμφιλίωση να μιλάει, αφού ο λόγος πετυχαίνει και όσα τα όπλα ενός εχθρού μπορούν. Αν με άλλους όρους εδώ θέλει να κατοικήσει, έχει την άδεια».

Είναι αλήθεια ότι ζούμε σε αναμονή του πεπρωμένου μας. Όλοι. Θύτες και θύματα, εξουσιαστές και εξουσιάζόμενοι, θεοί και δαίμονες, υποθέτοντας την επόμενη στιγμή της ζωής μας, όπως ο Ευριπίδης, πριν από δύο χιλιάδες τριάντα τέσσερα χρόνια.

«Κι έπεσαν ο ένας πλάι στον άλλο, χώμα δαγκώνοντας – αλλά δεν εμοίρασαν την εξουσία».

Όλους, λέει ο Ευριπίδης, μας περιμένει ένα πεπρωμένο το οποίο δεν μπορούμε να αποφύγουμε όσο κι αν προσπαθήσουμε.

Φοίνισσες

Έλενα Κατσούρη

Οι Φοίνισσες της Μαγδαλένας Ζήρα θέλησαν να δώσουν έμφαση στον ίδιο τον άνθρωπο, στον πόνο και στη χυδαιότητα της βίας. Για τον λόγο αυτόν, δεν υπήρξε καμία προσπάθεια ωραιοποίησης και ρομαντικοποίησης των κοστούμιών.

Η κατάρα του πολέμου είναι διαχρονική και δυστυχώς οικουμενική. Οι πληγές του πολέμου βαθιές, δύσκολα επουλώνονται, και οι μνήμες για όσους τον έχουν ζήσει ζωντανές. Οι Φοίνισσες της Μαγδαλένας Ζήρα θέλησαν να δώσουν έμφαση στον ίδιο τον άνθρωπο, στον πόνο και στη χυδαιότητα της βίας. Για τον λόγο αυτόν, δεν υπήρξε καμία προσπάθεια ωραιοποίησης και ρομαντικοποίησης των κοστούμιών. Προτίμησα έναν κώδικα απλό, λιτό, διατηρώντας φόρμες σύγχρονες αλλά και άχρονες.

Αφετηρία της εικαστικής γραμμής ο Χορός. Ταξιδιώτισσες, περήφανες, από διάφορα μέρη που θα αποτελούσαν σίμερα τη Φοινίκη, οι οποίες έχουν έναν κοινό προορισμό. Βρίσκονται όμως εγκλωβισμένες στη δίνη του πολέμου και παρακολουθούν ανήμπορες να αλλάξουν ή να επηρεάσουν έστω την έκβαση των γεγονότων, παρ' όλη την ιστορική συνείδηση που μόνο αυτές διαθέτουν στο έργο του Ευριπίδη.

Οι Φοίνισσες ξεκινούν το ταξίδι τους κουβαλώντας η καθεμιά τον δικό της κόσμο, ήθη και έθιμα και ενδυμασία, και ενώνονται μπιστά στην παράνοια της βίας, γίνονται μάρτυρες της αλόγιστης δίψας για εξουσία και των τραγικών επακόλουθων και καταλήγουν απογυμνωμένες και εκτεθειμένες στη βία, όπως κάθε άμαχος πολίτης αυτού του κόσμου που εγκλωβίζεται σε έναν πόλεμο.

Το μιλιταριστικό στοιχείο επικρατεί ως γραμμή στους υπόλοιπους χαρακτήρες, κρύβοντας μια προσωπική μου ευχή: να πάψει να υπάρχει η ανάγκη ύπαρξης στρατών, στολών και παράσημων.

22

23

Το μιλιταριστικό στοιχείο επικρατεί ως γραμμή στους υπόλοιπους χαρακτήρες, κρύβοντας μια προσωπική μου ευχή: να πάψει να υπάρχει η ανάγκη ύπαρξης στρατών, στολών και παράσημων.

Οι Φοίνισσες προσδίδουν μια εξωτική αίσθηση, εν μέσω πολέμου, την οποία επιδιώξαμε να φωτίσουμε γιατί έρχεται σε αντίθεση με την καταστροφή και τον θάνατο που διατρέχει το έργο.

24

Ο Χορός των Φοινισσών αποτελεί σίγουρα μία πρόκληση για κάθε χορογράφο, αφού λειτουργεί πολύ διαφορετικά από τους περισσότερους Χορούς στο αρχαίο δράμα. Οι γυναίκες αυτές προέρχονται από τη Φοινίκη, με προσρισμό τους Δελφούς, και εγκλωβίζονται στη Θήβα λόγω του πολέμου. Δεν προέρχονται από αυτόν τον τόπο, είναι ξένες. Χάρη στην ειδική σχέση τους με τον Απόλλωνα, ο Χορός των Φοινισσών ενσαρκώνει ένα ευοίωνο στοιχείο μέσα σε έναν κόσμο φθοράς και σύγκρουσης. Η πρόκληση ήταν να βρούμε πώς αυτά τα σώματα συμπεριφέρονται όταν ξαφνικά καλούνται να γίνουν μάρτυρες μιας αποτρόπαιης ιστορίας, μιας ιστορίας που δεν τους ανήκει και δεν τους αφορά προσωπικά, ποια είναι η στάση τους και πώς συνομιλούν με αυτά που συμβαίνουν. Έτσι, ερευνήσαμε τη συνθήκη της ενεργού παρακολούθησης και της αποστασιοποιημένης αντίδρασης που πιστεύουμε ότι θα χαρακτήριζε ένα ξένο σώμα σε μία παρόμοια συνθήκη. Ως ξένες, δεν εμπλέκονται προσωπικά με τις εξελίξεις και δεν αποτελούν το συναισθηματικό βαρόμετρο του έργου, αλλά το καθαρό φίλτρο μέσα από το οποίο τα γεγονότα θα ιδωθούν ως συνέπειες αφενός της ανθρώπινης υπερβασίας και αφετέρου του θεϊκού καπρίτσιου. Μόνο στον θάνατο του Μενοικέα η εμπλοκή τους γίνεται πιο προσωπική, καθώς θρηνούν τον άδικο χαμό ενός νέου παιδιού.

Οι Φοίνισσες προσδίδουν μια εξωτική αίσθηση, εν μέσω πολέμου, την οποία επιδιώξαμε να φωτίσουμε γιατί έρχεται σε αντίθεση με την καταστροφή και τον θάνατο που διατρέχει το έργο. Επίσης, προτείνει ένα διαφορετικό ύφος κίνησης, που τις ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους χαρακτήρες. Μέσα από τα στάσιμα αποκαλύπτεται η σαρωτική τους ορμή, μιλούν για την προέλευσή τους, αφηγούνται μύθους, μιλούν για αυτά που έγιναν, φοβούνται για αυτά που θα γίνουν και προβλέπουν το δυσοίωνα μέλλον: «Ότι δεν είναι καλό, πηγή να γίνει καλού δεν ελπίζει».

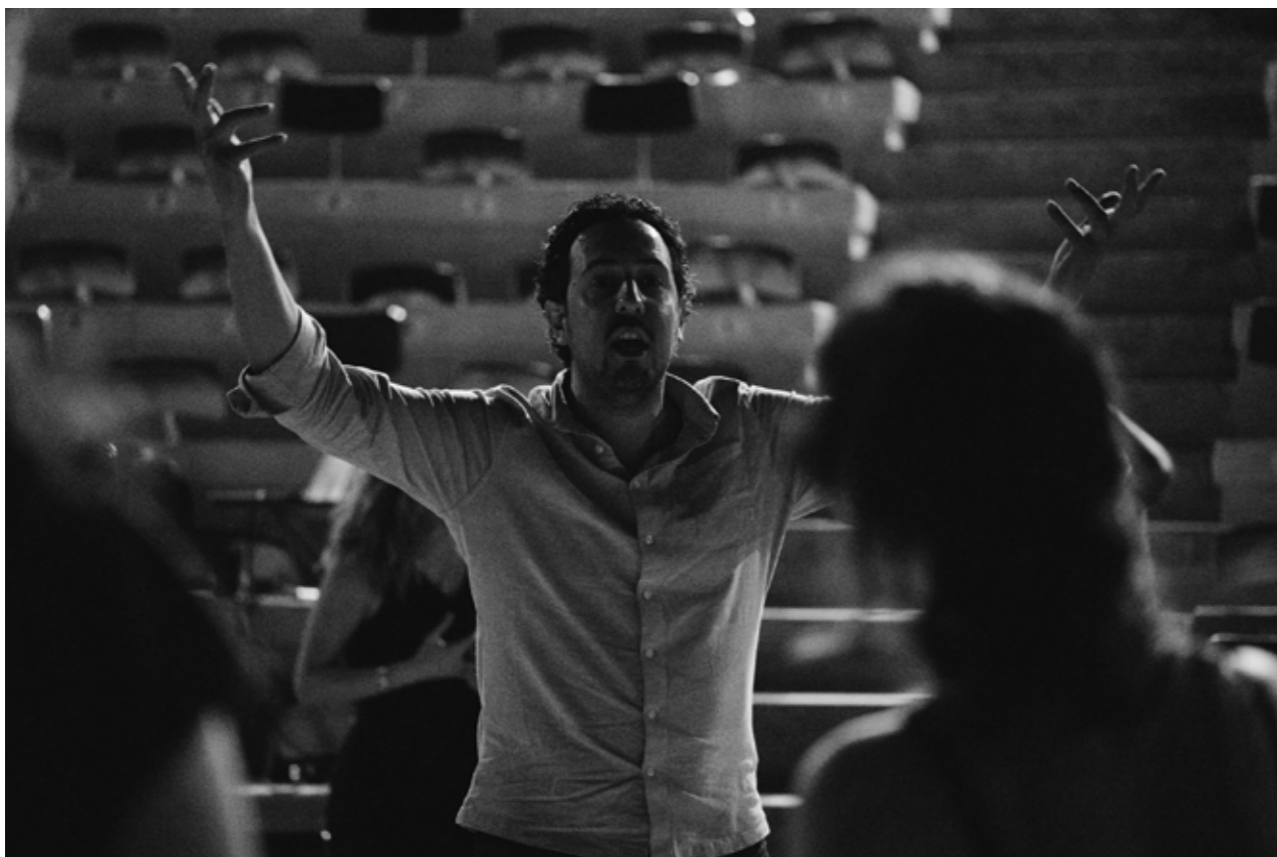
Η σιωπηλή δύναμή τους απεικονίζεται καθ' όλη τη διάρκεια του έργου μέσα από την αγέρωχη στάση των σωμάτων τους, που, χωρίς να καταφεύγουν σε συναισθηματισμούς, είναι πάντα εκεί, παρατηρούν, και μέσα από τα δικά τους σώματα και τα δικά τους μάτια η ιστορία περνά σε εμάς, τους θεατές.

Όπως πάντα, στο αρχαίο δράμα η σχέση του μουσικού και του χορογράφου είναι αλληλένδετη. Οι ανατολίτικες μελωδίες που δημιούργησε ο Γιάννης Κουτής, ως η μουσική γλώσσα των Φοινισσών, οδήγησε την κινησιολογία τους σε φόρμες γίνες, γερά ριζωμένες στη γη, με έντονα ξεσπάσματα και ορμή, ενώ άλλες στιγμές γλιστρά σε τοπία μεταφυσικά, με έντονη την αίσθηση της τελετουργίας και της προσευχής. Όλα αυτά τα αντιθετικά στοιχεία βοήθησαν ώστε να δημιουργηθεί ένα παλλόμενο σώμα γυναικών που άλλοτε αλυχτά γύρω από τα γεγονότα, άλλοτε ορμά μαινόμενο να αφηγηθεί την ιστορία του, ενώ κάποιες άλλες στιγμές αναβιώνει τελετουργίες και επικαλείται τα θεία.

Από την άλλη, η κινησιολογία των βασικών ηρώων χαρακτηρίζεται από τις συναισθηματικές τους μεταβλητές και τις εξελίξεις της δράσης. Η γκάμα τους όμως είναι τεράστια, αφού η σωματικότητα τους μετατίθεται από το ένα άκρο στο άλλο. Το δυναμικό και δωρικό σώμα της Ιοκάστης συναντά τα αεικίνητα, σχεδόν νευρωτικά σώματα των Ετεοκλή και Πολυμείκη, τρία σώματα που στο τέλος θα δούμε να κείτονται νεκρά. Το νεανικό και ανήσυχο σώμα της Αντιγόνης θα μετατραπεί σε σώμα θρηνητικής μαινάδας. Το τυφλό και αδύναμο σώμα του Οιδίποδα θα οδηγηθεί σε ακραία ξεσπάσματα μέσα από τον σπαραγμό για τον χαμό της μητέρας/γυναίκας του και των παιδιών του. Το δυναμικό σώμα του Κρέοντα θα καταρρεύσει με τον θάνατο του γιου του, ενώ στη συνέχεια θα ανασυνταχθεί ως η καινούργια εξουσία. Κανένα σώμα δεν μένει ανεπηρέαστο από τα γεγονότα. Αντίθετα, τα σώματά τους μεταβάλλονται σταδιακά, δανείζονται απροσδόκτες συμπεριφορές και καταλήγουν όλοι με νέα σώματα.

25

**Μέσα από τη μουσική και την κίνηση,
ο θεατής μπορεί να βρει μια γέφυρα σύνδεσης
με τον Χορό των Φοινισσών και, κατ' επέκταση,
με κάποια από τα μηνύματα του έργου.**

Φοίνισσες

Γιάννης Κουτής

Οι μουσικές συνθέσεις οι οποίες αφορούν τόσο τα χορικά μέρη όσο και κάποιες, κατ' εμέ, πιο «συναισθηματικές» στιγμές του έργου διακατέχονται σε μεγάλο βαθμό από το γνώριμο χρώμα της Ανατολής, φιλτραρισμένο βέβαια μέσα από μια πιο σύγχρονη αισθητική, αποκομμένη από την οποία ανάγκη περιπλοκότητας τόσο δομικά και ρυθμολογικά, όσο και ενορχηστρωτικά. Άλλωστε η πλούσια μελωδικότητα της τροπικής μουσικής των λαών της Ανατολικής Μεσογείου, της κοινής μας δηλαδή μουσικής γλώσσας, προκύπτει από μία εκ φύσεως διαχρονική απλότητα βαθιάς συναισθηματικής υπόστασης και ακόμα βαθύτερης Ιστορίας. Έτσι, οι Φοίνισσες ιέρειες φέρνουν στο έργο ένα κράμα από στοιχεία του πολιτισμού τους, με δεσπόζον στην προκειμένη το μουσικό τους ιδίωμα. Μέσα από τη μουσική και την κίνηση, ο θεατής μπορεί να βρει μια γέφυρα σύνδεσης με τον Χορό των Φοινισσών και, κατ' επέκταση, με κάποια από τα μηνύματα του έργου. Θα μπορούσαμε να πούμε πως δημιουργείται, τρόπον τινά, μια συνθήκη συναισθηματικής καθοδήγησης του θεατή.

Όσον αφορά τα μελοποιημένα μέρη των χορικών, είχα κατά νου την έννοια να τιμήσω όσο μπορώ τον χαρακτήρα και την ουσία της ποίησης του Ευριπίδη, αποφεύγοντας δηλαδή μονοπάτια τα οποία αφενός θα αλλοίωναν αισθητά τη στιχολογία, αφετέρου, από μουσικής πλευράς, θα υπερ-μοντερνοποιούσαν το τελικό αποτέλεσμα ή θα λειτουργούσαν αποκλειστικά ως «χαλί πρόζας». Ενορχηστρωτικά, το αποτέλεσμα πραγματοποιήθηκε μέσα από τις φωνές οργάνων όπως το ούτι, το τσουμπούς με δοξάρι, διάφορα κρουστά, το κοντραμπάσο και, φυσικά, μέσα από την ανθρώπινη φωνή, πρωτίστως σε χορωδιακό αλλά εμβόλιμα και σε σολιστικό επίπεδο. Η γεύση από τη ζύμωση του Χορού ήταν γλυκύτατη, αφού όλα τα μέλη του ανταποκρίθηκαν με όλη τους την ψυχή στις μουσικές απαιτήσεις, με την καθεμιά από τις κοπέλες να δίνει νουή στις συνθέσεις μέσα από την ιδιομορφία της φωνής της. Τις ευχαριστώ από καρδιάς για την καθολική τους συμβολή.

Είναι η πρώτη φορά που συνεργαζόμαστε με τη σκηνοθέτιδα Μαγδαλένα Ζήρα, μια σύμπραξη η οποία μου έδωσε ιδιαίτερη χαρά, μιας και ο κοινός μας θερμός ενθουσιασμός, ο αλληλοσεβασμός και η αγάπη μας για το θέατρο θεωρώ πως μας καθοδήγησε σε ένα δημιουργικότατο ταξίδι. Ο Φώτης Νικολάου, εκτός από ένας καταξιωμένος χορευτής και χορογράφος, υπήρξε και ένας πολύτιμος συνεργάτης με υψηλή αισθητική, μεθοδικότητα και υπέρμετρη θετικότητα. Καλούμενοι να δουλέψουμε συστηματικά μαζί για τις ανάγκες του Χορού, αποκόμισα μεταξύ άλλων και χρήσιμες εμπειρίες για τη διαδικασία της κινησιολογίας, η οποία πολλές φορές καπύθηνε και σημεία των μουσικών συνθέσεων. Τέλος, με τον Αντώνη Αντωνίου, τον οποίο εκτιμώ βαθύτατα, προσπαθήσαμε να φτιάξουμε δύο παράλληλα μουσικά σύμπαντα: από τη μία τον φυσικό ήχο των μουσικών οργάνων και από την άλλη τον κόσμο των ηχοτοπίων.

Η πολεμική διάσταση του έργου είναι ίσως η κύρια πηγή έμπνευσης σε σχέση με τις πρακτικές που χρησιμοποιήθηκαν στον σχεδιασμό του ήχου.

Οι αρχικές συναντήσεις με τη Μαγδαλένα Ζήρα ήταν καθοριστικές για την απόφασή μου ως προς το ποια προσέγγιση θα ακολουθούσα. Αυτό είχε να κάνει με τη γενικότερη αισθητική στον ηχητικό σχεδιασμό, καθώς και, ειδικότερα, με χροιές και ποιότητες που θα μπορούσαν να αποδώσουν την ατμόσφαιρα του έργου, ή καλύτερα, να συνεισφέρουν ακουστικά στη δραματοποίηση της κάθε σκηνής. Η πολεμική διάσταση του έργου είναι ίσως η κύρια πηγή έμπνευσης σε σχέση με τις πρακτικές που χρησιμοποιήθηκαν στον σχεδιασμό του ήχου. Οι εικόνες της αναβράζουσας ατμόσφαιρας και της αίσθησης του κινδύνου, της επείγουσας και κρίσιμης κατάστασης, της αναταραχής και του πανικού, αλλά και της τραγικότητας, της απελπισίας και της απώλειας, ήταν κάποιες από τις διαστάσεις που έπρεπε να «μεταφραστούν» ηχητικά. Χρησιμοποιήθηκαν σαν πρωταρχικό υλικό ήχοι από τύμπανα, μεταλλικά αντικείμενα, ήχοι από πνευστά όργανα, αλλά και ήχοι με πολύ χαμηλές συχνότητες, που δρουν στο επίπεδο του υποσυνείδητου.

Εργάστηκα στο μουσικό κομμάτι του έργου παράλληλα με τον Γιάννη Κουτή, και αυτή η εμπειρία ήταν συναρπαστική, αφού οι δύο κόσμοι έσμιξαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Τα ηχοτοπία που έχω σχεδιάσει δρουν σε πολλές περιπτώσεις αντιστικτικά προς το μελωδικό και πιο οργανικό κομμάτι, το οποίο επιμελήθηκε ο Γιάννης, και αυτό προσδίδει στο έργο έναν πολυεπίπεδο ηχητικό κόσμο – όπως πολυεπίπεδη και πολυδιάστατη είναι και η παράσταση σκηνοθετικά. Αυτός θα μπορούσε να είναι ο κόσμος του υποσυνείδητου, του ενστίκτου και του φόβου σε συνάρτηση με τον ορθολογιστικό κόσμο και το προσκήνιο.

**Πριν μας προλάβει η μοίρα.
Ή πριν την προλάβουμε εμείς...**

Φοίνισσες

Σημειώματα ηθοποιών

Προκόπης Αγαθοκλέους

Σήμερα που το ανθρώπινο κίνηος συνεχίζει να θρέφει τον ανθρώπινο πόνο, σήμερα που η εκ γενετής κατάρα του γένους μας για αυτοεξόντωση στέκει ένα βήμα κοντύτερα, σήμερα που οι αρετές της ελευθερίας και της ισότηας αχνοφαίνονται πίσω απ' το παχύ πέπλο ομίχλης που σκεπάζει τα μάτια μας, σήμερα που η ιστορική μνήμη πάσχει από σοβαρής μορφής άνοια και την κρατάμε καλά κλεισμένη σε άσυλο, σήμερα που οι ποιπτες βρίσκονται οικειοθελώς κλεισμένοι στην απομόνωση, σήμερα είναι καιρός να σκεφτούμε βαθύτερα, να δούμε μακρύτερα, να ακούσουμε καλύτερα και να δράσουμε ταχύτερα!

Πριν μας προλάβει η μοίρα.
Ή πριν την προλάβουμε εμείς...

**Πενήντα χρόνια μετά την εισβολή στο νησί μας,
το έργο αυτό έρχεται να μας υπενθυμίσει
ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται.**

Φοίνισσες

Σημειώματα ηθοποιών

Δημήτρης Αντωνίου

«Μα έχουν κι αυτοί το δικίο τους», αναφέρει στην πρώτη σκηνή ο Θεράπων/Β΄ Αγγελιοφόρος. Μέσα από τη σκηνοθετική προσέγγιση της Μαγδαλένας μας, ο Θεράπων και ο Β΄ Αγγελιοφόρος είναι ένα πρόσωπο. Ένας ορθολογιστής, ανθρωπιστής, ειρηνοποιός, πιστός ακόλουθος της πολύπαθης οικογένειας και υπασπιστής της Ιοκάστης, ο οποίος στέκει στο πλευρό της Αντιγόνης, βλέποντάς την ως σανίδα σωτηρίας ανάμεσα στα δύο εχθρικά μέτωπα Ετεοκλή και Πολυνείκη. Μέσα από την αθωότητα της νιότης που φέρει η Αντιγόνη και την ισότιμη αγάπη που τρέφει στα δύο αδέρφια της, ευελπιστεί στη μη πραγμάτωση του πολέμου έστω και στο παραπέντε. Επιθυμεί τη συμφιλίωση. Όμως, ως είθισται, η εγωκεντρική δίψα για εξουσία και κυριαρχία, μαζί με την παντελή έλλειψη ανθρωπιάς, έρχονται να επιβεβαιώσουν το χειρότερο σενάριο πολέμου. Νιώθω περηφάνια, πόνο και ένα γλυκόπικρο, ευαίσθητο βάρος ευθύνης να μεταφέρω στη σκηνή και, κατ' επέκταση, να μεταδώσω στο κοινό τη διαχρονικότητα του αδυσώπητου πολέμου.

«Το αίμα αμέτρητων νεκρών έρεε ποτάμι... Έτσι οι αγώνες για αυτή την πόλη κατέληξαν σε ένα τέλος, για άλλους πολύ καλό και για άλλους πολύ κακό». Ο Β΄ Αγγελιοφόρος/Θεράπων μου περιγράφει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο το ξεκλήρισμα της οικογένειας, παιδιών και μάνας, καθώς και τον αφανισμό εχθρών και δικών, αλλά πάνω απ' όλα ανθρώπων.

Πενήντα χρόνια μετά την εισβολή στο νησί μας, το έργο αυτό έρχεται να μας υπενθυμίσει ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται. Αρκεί μια ματιά σ' εμάς και στους γειτονικούς λαούς και θ' αντικρίσουμε την κτηνωδία του πολέμου και τις εξουσιολάγνες διαθέσεις των ανθρώπων.

Φοίνισσες

Σημειώματα ηθοποιών

Μαργαρίτα Ζαχαρίου

Είναι τρομακτικό πόσο διαχρονικό και σύγχρονο έργο είναι οι Φοίνισσες. Πώς ο άνθρωπος δεν σταματά να σκοτώνει τον άνθρωπο. Τον αδερφό. Την ελπίδα. Πώς η εξουσία φθείρει και η ανάγκη για επιβολή των δικών μας πιστεύω καταπατά κάθε ανθρώπινη αξία. Και πώς όλοι μένουμε παρατηρητές σε αυτή τη φρίκη που συμβαίνει στον τόπο μας, στον διπλανό, στον απέναντι. Τόσο κοντά και τόσο μακριά. Θα μας λυγίσει για λίγο, αλλά θα προχωρήσουμε. Θα ξεχάσουμε. Κι έτσι, αναγκαστικά και αναπόφευκτα, θα ξανασυμβεί.

Μαρίνα Μανδρή

Γυναίκες από τη Φοινίκη.
Γυναίκες από τη Συρία.
Την Παλαιστίνη.
Γυναίκες από τη Μόρφου.
Την Κερύνεια.
Το Ριζοκάρπασο.

Γυναίκες που θέλουν να «τρέξουν δίχως φόβο στην καρδιά τους».

Γυναίκες που κουβαλούν τη συλλογική μνήμη του κόσμου τούτου, που συμπονούν και συμπάσχουν, γιατί «των φίλων οι καημοί δικοί τους είναι όλοι».

Γυναίκες σε εμπόλεμη ζώνη, εγκλωβισμένες, προσφύγισσες, ξεριζωμένες, με τα μωρά του κόσμου όλου στην αγκαλιά, αφού «δικό τους το αίμα, δικά τους τα παιδιά, κι οι πόνοι τους βαθιά πονούν κι αυτές», σε βάρκες, σε καταυλισμούς, στα πέρατα του κόσμου, στα βάθη του χρόνου, που «τρέμει μέσα τους από φρίκη, τρέμει η ψυχή τους, πόνος πικρός τάραζει το κορμί τους».

Γυναίκες που ξέρουν καλά πως «πράξεις κακές δεν πρέπει να επαιούνται» και πως «ό,τι δεν είναι καλό, πηγή να γίνει καλού δεν ελπίζει».

Γυναίκες τού χτες, του σήμερα και –δυστυχώς– του αύριο.

Είναι τρομακτικό πόσο διαχρονικό και σύγχρονο έργο είναι οι Φοίνισσες.

Γυναίκες τού χτες, του σήμερα και –δυστυχώς– του αύριο.

Μαρία Μασώνου

«Δώρο εκλεκτό για τον Λοξία...» Ο Χορός αποτελείται από γυναίκες υπερήφανα σταλμένες από την Τύρο για να διακονήσουν στο Μαντείο των Δελφών ως ιέρειες. Η απειλή του πολέμου όμως ανάμεσα σε Πολυνίκη και Ετεοκλή, Αργείους και Θηβαίους, τις αναγκάζει να σταματήσουν το μακρύ τους ταξίδι, αργοπορώντας και απειλώντας την υλοποίηση του σκοπού τους.

Παρόλο που βρίσκονται εγκλωβισμένες μέσα στον βίαιο και διεφθαρμένο κόσμο των Λαβδακιδών, οι ίδιες διατηρούν μία αξιοσημείωτη ευσέβεια προς τα θεία και προς τον μύθο του παρελθόντος, τον οποίο αποτυγχάνουν να αναλογιστούν τα πρόσωπα με πολιτική εξουσία. Με αυτόν τον τρόπο ο Ευριπίδης δημιουργεί έναν Χορό που στέκεται αντιμέτωπος με τη φθορά της ανθρώπινης ηθικής.

Η διαχρονικότητα του έργου *Φοίνισσες* κρίνεται, πιστεύω, εν μέρει μέσα στον ρόλο του Χορού, ο οποίος αντανάκλα έντονα τον ρόλο των γυναικών μέσα σε έναν πόλεμο: εγκλωβισμένες μέσα στις αποφάσεις άλλων.

Ο Ευριπίδης δημιουργεί έναν Χορό που στέκεται αντιμέτωπος με τη φθορά της ανθρώπινης ηθικής.

Ο Χορός είναι το «θείο βλέμμα» στην πορεία του έργου.

Φοίνισσες

Σημειώματα ηθοποιών

Μαριλύ Μήλια

«Ό,τι δεν είναι καλό, πηγή να γίνει καλού δεν ελπίζει». Ο Χορός των Φοινισσών –μία ομάδα εκτοπισμένων γυναικών που είναι εγκλωβισμένες μέσα σε έναν δυστοπικό χωροχρόνο– δρα ως σιωπηλός ηθικός κριτής των τεκταινόμενων και δίνει, λόγω της ιδιότητας των γυναικών ως ιερειών του Απόλλωνα, τη σύνδεση μεταξύ θεϊκού και ανθρώπινου στοιχείου στο έργο. Συμπάσχει με την ανθρώπινη αδυναμία, αλλά με βάση πάντα τη μεταφυσική όψη των πραγμάτων, παρατηρεί και συμμετέχει ως θεατής, υπογραμμίζοντας για τον θεατή την έννοια της ηθικής σύγκρουσης των χαρακτήρων μέσα στην πλοκή, μια ομάδα γυναικών με βαθιά την αίσθηση της παράδοσης του τόπου τους, αλλά και των απαράβατων θείων νόμων που όμως στην προκειμένη περίπτωση καταπατούνται. Θα έλεγε κανείς πως ο Χορός είναι το «θείο βλέμμα» στην πορεία του έργου, γνωρίζει τις παλιές κατάρτες του γένους, τις εξιστορεί και άθελά του γίνεται μάρτυρας των δεινών τους.

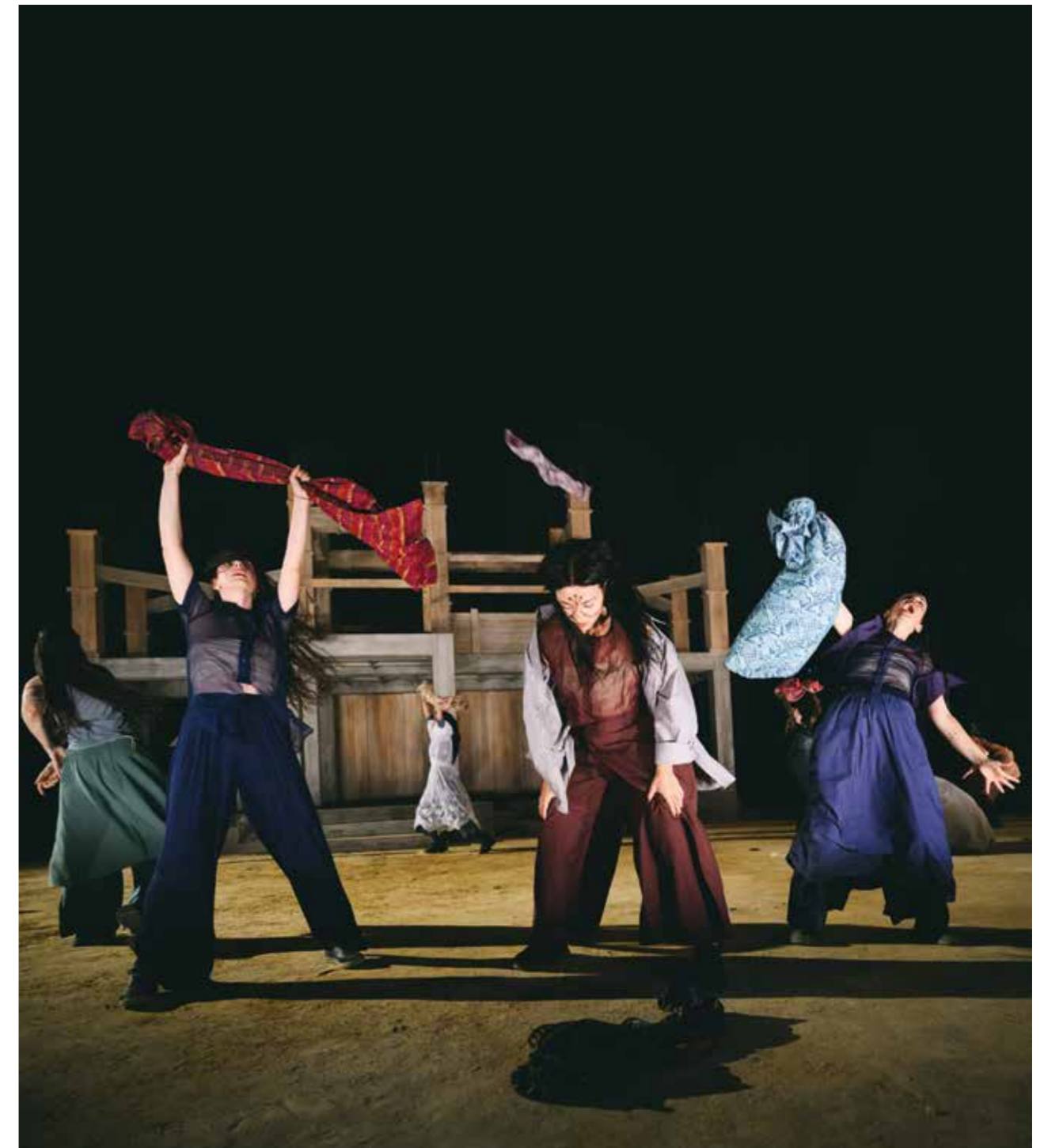

Μυρσίνη Χριστοδούλου

Ένα έργο βαθιά πολιτικό, ανθρώπινο και επίκαιρο. Μιλάει για την Κύπρο τού σήμερα, αλλά και για τόσα κράτη γύρω μας. Είμαστε 50 χρόνια σε μια συνθήκη εκχειρίδας, αλλά ουσιαστικά σε μια εμπόλεμη κατάσταση, όταν στρατός και αστυνομία ελέγχουν την είσοδο και έξοδο μας από τα οδοφράγματα, όταν οι νεκροί και των δύο κοινοτήτων παραμένουν άταφοι ή χαμένοι, σαν τον Πολυνείκη. Γύρω μας γίνονται πόλεμοι, γενοκτονίες, παιδιά και αμάχοι έχουν γίνει ένας γενικός αριθμός νεκρών. Πάντα σε έναν πόλεμο την πληρώνουν οι αθώοι. Στο έργο μας είναι έρμια των αποφάσεων της εξουσίας οι Φοίνισσες, αλλά και τα αθώα παιδιά όπως ο Μενοικέας. Μια λαϊκή ρήση που λέει «Δώσε στον άνθρωπο εξουσία για να καταλάβεις τι άνθρωπος είναι πραγματικά» ισχύει τόσο πολύ στη ζωή μας, αλλά και στο έργο αυτό. «Θα έφτανα ως των αστεριών τον θόλο και ως τα έγκατα της γης για να μη στερηθώ την εξουσία, τη μέγιστη θεά», λέει ο Ετεοκλής, που εξαιτίας της αλαζονείας του, όπως και του Πολυνείκη, που ζητά να πάρει την εξουσία που του ανήκει, υποφέρει ολόκληρη η πόλη. Σε απάντηση αυτού όμως θα έβασα τα λόγια του Μενοικέα, που ηχούν στα αυτιά μου ως ο δρόμος που θα έπρεπε να ακολουθεί κανείς: «Αν ο καθείς ό,τι πολιτιμότερο είχε το πρόσφερε για το κοινό καλό, λιγότερα κακά οι πόλεις θα εδοκίμαζαν και θα ευτυχούσαν».

38

«Δώσε στον άνθρωπο εξουσία για να καταλάβεις τι άνθρωπος είναι πραγματικά».

39

Η Μαγδαλένα επέλεξε φέτος τις Φοίνισσες επειδή μόνο ένα έργο για τα δεινά του εμφυλίου πολέμου είναι κατάλληλο για την 50ή επέτειο της τουρκικής κατοχής της Κύπρου.

Χαίνουσες πληγές στο σώμα της πόλης

Edith Hall

Η νύχτα της πρεμιέρας των *Φοινισσών* του ΘΟΚ στην υπέροχη παραγωγή της Μαγδαλένας Ζήρα ήταν αφόρητα ζεστή και αποπνικτική. Οι ηθοποιοί πρέπει να δυσκολεύτηκαν πολύ να διατηρήσουν την εκπληκτική ενέργεια της παράστασης. Κατά κάποιον τρόπο, όμως, αυτή η αίσθηση πίεσης και δυσφορίας εξυπηρέτησε την απόδοση και την ανάδειξη των αθεράπευτων εντάσεων μέσα στην πόλη-κράτος της Θήβας.

Το έργο πρωτοανέβηκε το 409 π.Χ., τέσσερα μόλις χρόνια αφότου η Αθήνα είχε υποστεί μια τραυματική εμπειρία που την οδήγησε στο χείλος της απόγωσης: μία καταστροφική στρατιωτική ήττα, χιλιάδες νεκροί, ένα ολιγαρχικό πραξικόπημα, η αποκατάσταση της δημοκρατίας και άγρια αντίποινα στα δικαστήρια που οδήγησαν σε συνοπτικές εκτελέσεις. Η πόλη διασπάστηκε σε εχθρικές φατρίες.

Η Μαγδαλένα επέλεξε φέτος τις *Φοίνισσες* επειδή μόνο ένα έργο για τα δεινά του εμφυλίου πολέμου είναι κατάλληλο για την 50ή επέτειο της τουρκικής κατοχής της Κύπρου, η οποία διέλυσε τόσες κοινότητες με παρελθόν μακρόχρονης συνύπαρξης. Οδήγησε σε πολύ πόνο, θάνατο, και στον εκτοπισμό και την εξορία που αντιμετωπίζουν ο Οιδίποδας και η Αντιγόνη στο τέλος του έργου.

Χαίνουσες πληγές στο σώμα της πόλης

Edith Hall

Η Ζήρα είναι μια άρτια εκπαιδευμένη κλασικίστρια που παραμένει πάντα πιστή στο γράμμα και το πνεύμα του αρχαίου έργου, ενώ χρησιμοποιεί οπτικοακουστικά μέσα για να ενισχύσει την απήχσή του στην εποχή μας. Το σκηνικό υποδήλωνε τόσο τις ζωγραφισμένες ξύλινες επιφάνειες των οχυρωμάτων στα αρχαία αγγεία όσο και τα μισοτελειωμένα σπίτια, με τις μπετόβεργες να προεξέχουν, στοιχεία τόσο οικεία σε Ελλάδα και Κύπρο· οι στρατιώτες φορούσαν κοστούμια που θύμιζαν πολιτοφύλακες του 20ού ή του 21ου αιώνα. Οι φωνές και η βία έξω ακριβώς από τα τείχη που περικλείουν την πόλη αποδίδονταν από ένα θαυμάσιο ηχοτόπιο.

Η διδακτορική της διατριβή αφορούσε τον Χορό στην αρχαία ελληνική τραγωδία και τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να εκτελεστεί και να ερμηνευτεί σήμερα. Επιπλέον, μου υπενθύμισε ότι οι Κύπριοι είναι απόγονοι των Φοινίκων, καθώς και ελληνόφωνοι, και –ακόμα πιο σχετικό– ότι η θέα προσφυγισσών από τη Μέση Ανατολή είναι κάτι συνηθισμένο στην κυπριακή καθημερινότητα. Καταλάβαμε ακριβώς τι έκαναν αυτές οι μοναχικές ταξιδιώτισσες στη Θήβα και γιατί τα γεγονότα που έβλεπαν τις αναστάτωναν τόσο πολύ. Είναι επίσης ειδικές στους μύθους και τις τελετουργίες, ως γυναίκες που προορίζονται να αφιερωθούν στο Μαντείο των Δελφών.

Όταν συζήτησα για πρώτη φορά με τη Μαγδαλένα, η συμβουλή που της έδωσα αφορούσε τον Χορό, καθώς αποτελεί την πιο δύσκολη πτυχή αυτού του μεγάλου, επιβλητικού έργου επικού θεάτρου, ώστε να γίνει κατανοητή σε σύγχρονη παράσταση. Το έργο αυτό παίζεται σπάνια στη βόρεια Ευρώπη, όπου οι περισσότεροι δεν ξέρουν σχεδόν τίποτα για τους αρχαίους Φοινίκες. Εκείνη όμως χαμογέλασε.

Το καταπληκτικό χορικό για τον Άρη, του οποίου η αρχέγονη οργή για την εκτέλεση του δράκοντα γιου του ξεκλήριζε την πόλη της Θήβας, ήταν ίσως το πιο συναρπαστικό κομμάτι μουσικού θεάτρου που έχω παρακολουθήσει ποτέ σε παράσταση τραγωδίας.

**Το καταπληκτικό χορικό για τον Άρη,
του οποίου η αρχέγονη οργή για την εκτέλεση
του δράκοντα γιου του ξεκλήριζε
την πόλη της Θήβας,
ήταν ίσως το πιο συναρπαστικό κομμάτι
μουσικού θεάτρου που έχω παρακολουθήσει
ποτέ σε παράσταση τραγωδίας.**

Οι Θηβαίοι ανήκαν σε μία από τις ακόλουθες δύο οικογένειες: του Οιδίποδα, που καταγόταν απευθείας από τον Φοίνικα μετανάστη Κάδμο, και του Κρέοντα, που ξεπήδησε από τα δόντια του δράκοντα. Το πρόσωπο που τους ενώνει και, ταυτόχρονα, τους διχάζει είναι η αδελφή του Κρέοντα, η Ισκάστη, της οποίας το διαφιλονικούμενο σώμα συμβολίζει το σώμα της πόλης. Όταν υποδέχτηκε τον Πολυνείκη, η σωματικότητα που χαρακτηρίζει τις αγκαλιές τους αναπαριστά με αιχμηρούς όρους τη βαθιά αγάπη αλλά και το μίσος, στοιχεία αναπόσπαστα αυτού του οίκου, καθώς και την επικίνδυνη πιθανότητα εκδήλωσης αιμομικτικών επιθυμιών. Η σκηνή της αντιπαράθεσης ανάμεσα στα δύο αδέλφια εκτελέστηκε με τέτοια αφοσίωση, πάθος και ρητορική ακρίβεια, που το κοινό έτρεμε κυριολεκτικά μέχρι τη στιγμή που ο Πολυνείκης έφυγε με ορμή για το πεδίο της μάχης.

Το τέλος είναι ίσως ό,τι πιο ζοφερό έχει να επιδείξει έργο αρχαίου δράματος. Δεν είναι μόνο ότι τρεις νέοι άνδρες και μία πολύπαθη μητέρα κείτονται νεκροί και βουτηγμένοι στο αίμα μπροστά στα μάτια μας. Καθώς ο Κρέοντας παίρνει τη μάσκα της εξουσίας με τρόπο που προκαλεί τρόμο και οι τυραννικές του διαθέσεις αποκαλύπτονται πλήρως, συνειδητοποιούμε ότι δεν θα υπάρξει θεραπεία ή λύτρωση σε αυτή την κοινότητα.

Πραγματικά, πρόκειται για μία ιστορία –και μία παραγωγή– για τους δικούς μας σκοτεινούς και διχασμένους καιρούς.

Edith Hall

Καθηγήτρια του Τμήματος Κλασικών Σπουδών
και Αρχαίας Ιστορίας,
University of Durham

Μετάφραση: Δημήτρης Πίχας

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Οι δύο παραγωγές της Κεντρικής Σκηνής φέρουν την υπογραφή δύο σημαντικών σκηνοθετών:

Η λέξη πρόοδος στο στόμα της μητέρας μου πχούσε πολύ φάλτσα

Ο **Βαρνάβας Κυριαζής** σκηνοθετεί το έργο, το οποίο παρουσιάζεται για πρώτη φορά σε κυπριακή σκηνή, *Η λέξη πρόοδος στο στόμα της μητέρας μου πχούσε πολύ φάλτσα* του Γαλλορουμάνου συγγραφέα **Ματέι Βιζνιέκ**. Το έργο, το οποίο βραβεύτηκε ως το καλύτερο θεατρικό έργο στο Off-Section του Διεθνούς Φεστιβάλ Θεάτρου της Αβινιόν, αφορά σε θέματα οικεία σε εμάς: στον πόλεμο, το δράμα της προσφυγιάς, την επιστροφή στις πατρογονικές εστίες, τον αγώνα για την επιβίωση.

Ο επιθεωρητής

Μια σύγχρονη ερμηνευτική προσέγγιση επιχειρεί να αναδείξει η διασκευή και σκηνοθεσία του **Θωμά Μοσχόπουλου** στην κωμωδία παρεξηγήσεων *Ο επιθεωρητής* του Ρώσου συγγραφέα **Νικολάι Γκόγκολ**, ένα σπουδαίο, διαχρονικό έργο, που με χιούμορ, λυρισμό και διεισδυτική ματιά σατιρίζει την ηθική και κοινωνική κατάρπωση. Πρόκειται για την πρώτη σκηνοθετική συνεργασία του Θωμά Μοσχόπουλου, ενός από τους πιο σημαντικούς σήμερα Έλληνες σκηνοθέτες, με τον ΘΟΚ.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Nachtland

Την αυλαία της Νέας Σκηνής ανοίγει το πρόσφατα γραμμένο έργο του **Μάριους φον Μάγκενμπουργκ** *Nachtland*, το οποίο παρουσιάζεται σε πανελλήνια πρεμιέρα, σε σκηνοθεσία **Αθηνάς Ξενίδου**, η οποία έχει σκηνοθετήσει ξανά έργο του Μάγκενμπουργκ στον ΘΟΚ το 2013. Το έργο παρουσιάζεται μόλις για τρίτη φορά (πρωτοπαρουσιάστηκε στο Βερολίνο το 2023 και ακολούθως στο Λονδίνο τον περασμένο Φεβρουάριο). Πρόκειται για μια αιχμηρή κωμωδία που ρίχνει φως στη βαριά κληρονομιά του παρελθόντος της Γερμανίας και της ιστορίας της και μεταφέρει καθολικούς προβληματισμούς για τα στερεότυπα, τις προκαταλήψεις, την ενοχή και τον κόσμο της τέχνης.

Η Μητέρα

Ακολουθεί, επίσης σε πανελλήνια πρεμιέρα, το έργο *Η Μητέρα* του Λιβανεζοκαναδού συγγραφέα **Ουαζντί Μουαουάντ**, σε σκηνοθεσία **Μαρίας Μανναρίδου-Καρσερά**. Το έντονα προσωπικό και βιωματικό έργο περιστρέφεται γύρω από το πρόσωπο της μητέρας συγγραφέα, εξιστορώντας τη διαδρομή της μέσα από την τραυματική εμπειρία του εκτοπισμού της οικογένειάς της.

Ο μικρός Εγιόλφ

Η τρίτη παραγωγή αφορά στο αριστούργημα του Νορβηγού συγγραφέα **Χένρικ Ίψεν** *Ο μικρός Εγιόλφ*, έργο-καθρέφτης της οδυνηρής καθημερινότητας ενός ζευγαριού, παγιδευμένου σε λάθη, ενοχές και αυταπάτες. Ο Σουηδός σκηνοθέτης **Stefan Larsson**, ένας από τους σημαντικότερους και πιο βραβευμένους Σκανδιναβούς σκηνοθέτες της εποχής μας, αναλαμβάνει τη σκηνοθεσία και διασκευή του έργου, μεταγράφοντας την ιστορία στο δικό μας παρόν. Η παραγωγή αυτή γίνεται με τη συνεργασία του Εθνικού Θεάτρου της Σουηδίας (Dramaten) και τίθεται υπό την αιγίδα της Σουηδικής Πρεσβείας.

ΣΚΗΝΗ 018

Η Σκηνή 018 παρουσιάζει δύο παραγωγές:

Ομήρου Οδύσσεια

Την *Ομήρου Οδύσσεια* ενός από τους σημαντικότερους σήμερα Έλληνες ποιητές, του **Μιχάλη Γκανά**, σε διασκευή και σκηνοθεσία **Παναγιώτη Λάρκου**. Η ζωντανή και εύληπτη εκδοχή του Γκανά επαναφηγείται, με χιούμορ και σύγχρονη γλώσσα, τη γνωστή ομηρική ιστορία του περιπετειώδους γυρισμού του Οδυσσέα στην Ιθάκη.

Έλα Έλα

Το *Έλα Έλα* της **Ξένιας Καλογεροπούλου**, μια παράσταση για βρέφη και παιδιά προσχολικής ηλικίας, την οποία επιμελείται σκηνοθετικά η **Λένα Κάσιου**. Πρόκειται για την πρώτη παράσταση που γίνεται στον ΘΟΚ για βρέφη και παιδιά προσχολικής ηλικίας, και ευελπιστούμε να υπάρξει και συνέχεια στο μέλλον. Πρόκειται για μια βωβή και παιχνιδιάρικη οικείωση των παιδιών με το φεγγάρι, η οποία συμβάλλει στην ανάπτυξη της αισθητικής τους καλλιέργειας, της αντιληπτικής τους ικανότητας και της συμμετοχικότητάς τους.

ΘΕΑΤΡΟ ΒΑΛΙΤΣΑ

Η παραγωγή Θεάτρου Βαλίτσα εστιάζει στο εφηβικό κοινό και σε συγκεκριμένα θέματα που το απασχολούν, ταξιδεύοντας από σχολείο σε σχολείο και συνδυάζοντας εκπαιδευτικές δραστηριότητες σε αντιστοιχία με την παράσταση.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΟΣ ΕΔΡΑΣ

Το γατάνιν

Στη Σκηνή Εκτός Έδρας επιστρέφει η **Αλεξία Παπαλαζάρου** για να σκηνοθετήσει *Το γατάνιν* του σπουδαίου Κύπριου ποιητή και συγγραφέα **Μιχάλη Πασιαρδή**, το οποίο πρωτοπαρουσιάστηκε στον ΘΟΚ το 1985. Πρόκειται για μια συγκινητική σπονδυλωτή σύνθεση πολυφωνικών ιστοριών που σκιαγραφεί με αυθεντικότητα και τρυφερότητα τον κόσμο της κυπριακής παράδοσης, ο οποίος, παρά τις αναπόφευκτες αλλοιώσεις του χρόνου, επιβιώνει μέχρι σήμερα στα ήθη, στη γλώσσα και στην καθημερινή συμπεριφορά.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2025

Χορικά ύδατα

Την περίοδο του καλοκαιριού του 2025 εγκαινιάζει η δημοφιλής στιχουργός **Λίνα Νικολακοπούλου**, συνθέτονας και σκηνοθετώντας μία πρωτότυπη μουσικοθεατρική παράσταση με τίτλο *Χορικά ύδατα*, όπου συναντώνται ο θεατρικός αφηγηματικός λόγος, η ποίηση, η μουσική και το τραγούδι. Τα *Χορικά ύδατα* είναι μια παράσταση με θέμα τα ανθρώπινα πάθη, αποτυπωμένα είτε μέσα από το δράμα είτε μέσα από την κωμωδία. Μια επιλογή κειμένων από ένα ευρύ φάσμα έργων, τα οποία συνάπτονται με νέα κείμενα της Νικολακοπούλου και πλαισιώνονται από χορικά (μουσική και τραγούδια).

Το ρεπερτόριο θα συμπληρωθεί με μια δεύτερη καλοκαιρινή παραγωγή, η οποία θα ανακοινωθεί σε μεταγενέστερο στάδιο.

Ο καλλιτεχνικός προγραμματισμός στο σύνολό του θα ολοκληρωθεί και θα ανακοινωθεί με την προσεχή έναρξη της χειμερινής περιόδου.

Τα νέα του ΘΟΚ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΥΠΟΒΟΛΗ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

Ο Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου, στο πλαίσιο στήριξης, καλλιέργειας, ανάπτυξης και προώθησης του «θεάτρου για εφήβους», καλεί τόσο ανερχόμενους/-ες όσο και καταξιωμένους/-ες δημιουργούς του θεάτρου να υποβάλουν τις καλλιτεχνικές τους προτάσεις για τη θεατρική περίοδο 2024-2025.

Οι προτάσεις που κατατίθενται πρέπει να περιέχουν:

α) το ανέβασμα μίας σύντομης (διάρκειας 35-50 λεπτών) και ευέλικτης παραγωγής θεάτρου βαλίτσα για εφήβους, η οποία θα παρουσιαστεί σε χώρους σχολείων της Μέσης Εκπαίδευσης.

β) μία σειρά από εκπαιδευτικές δράσεις (εργαστήρια, σεμινάρια, εκδηλώσεις κ.ά.) που να συσχετίζονται με την παραγωγή και να προωθούν την εμπλοκή των εφήβων, να βοηθούν στην ανάπτυξη των δεξιοτήτων, της κριτικής σκέψης, της έκφρασης και της δημιουργικότητάς τους, αλλά και την εξοικείωσή τους με την πολυδιάστατη τέχνη του θεάτρου.

Οι προτάσεις πρέπει να εστιάζουν τις θεματικές τους σε κείρια ζητήματα και ερωτήματα που απασχολούν τους εφήβους (διαπροσωπικές σχέσεις, σχολείο, οικογένεια, σχέση με την εξουσία και την πολιτική, ιδεολογίες, ταυτότητα, φύλο, σεξουαλικότητα, έρωτας, άγχος, κοινωνικές συνθήκες και πιέσεις, όνειρα/μέλλον, εξαρτήσεις, θάνατος/απώλεια, εκφοβισμός, τεχνολογία κ.ά.) και με γλώσσα που τους αφορά, φέρνοντας στο προσκήνιο την καθημερινότητα, το περιβάλλον (οικογενειακό, σχολικό, κοινωνικό), τις προκλήσεις και τις αναζητήσεις τους, προτείνοντας ένα πολυδιάστατο σώμα δράσεων οι οποίες θα συνδυάζουν την καλλιτεχνική με την εκπαιδευτική/κοινωνική δραστηριότητα.

Προϋποθέσεις

Η πρόταση που θα κατατεθεί πρέπει να περιλαμβάνει τις εξής πληροφορίες:

- Τίτλο και αναλυτική περιγραφή της πρότασης (τίτλος και περιγραφή έργου και παραγωγής, σκηνοθετική πρόταση, καλλιτεχνικοί συντελεστές, καλλιτεχνικοί και εκπαιδευτικοί στόχοι, περιγραφές εκπαιδευτικών δράσεων και όποια άλλη πληροφορία συμβάλλει στην ολοκληρωμένη εικόνα της πρότασης) που θα καλύπτει το προβλεπόμενο διάστημα εργοδότησης, τριών έως τεσσάρων μηνών.
- Βιογραφικά σημειώματα των συμμετεχόντων/-ουσών στην πρόταση.

- Ένα σημείωμα που να αναφέρεται στους λόγους που το συγκεκριμένο κάλεσμα ενδιαφέρει τους ενδιαφερόμενους/-ες.

Όροι

- Η προτεινόμενη πρόταση πρέπει να είναι πρωτότυπη δημιουργία, που να μην έχει παρουσιαστεί ξανά στην Κύπρο (συμπεριλαμβάνονται και οι προτάσεις για τις εκπαιδευτικές δράσεις).
- Το κείμενο του έργου της παραγωγής πρέπει να υποβάλλεται στην ολοκληρωμένη του μορφή ή αντιπροσωπευτικό δείγμα του, αν πρόκειται για διασκευή, νέα μετάφραση ή πρωτότυπη δημιουργία που θα εξελιχθεί στις πρόβες.
- Ο μέγιστος αριθμός ηθοποιών για την παραγωγή θεάτρου βαλίτσα δεν πρέπει να ξεπερνά τους/τις τρεις.
- Τα πνευματικά δικαιώματα του/της συγγραφέα και του/της μεταφραστή/μεταφράστριας πρέπει να διατίθενται και να αδειοδοτούνται στην Κύπρο.
- Κάθε δημιουργός ή καλλιτεχνική ομάδα έχει το δικαίωμα να καταθέσει μία μόνο πρόταση.
- Η προβλεπόμενη περίοδος εργοδότησης είναι: Οκτώβριος 2024 – Φεβρουάριος 2025.

Τα νέα του ΘΟΚ

Προθεσμίες/Επικοινωνία:

Η καταληκτική προθεσμία υποβολής προτάσεων είναι το Σάββατο 31 Αυγούστου 2024. Οι ενδιαφερόμενοι/-ες μπορούν να καταθέσουν την πρότασή τους, αποστέλλοντας email στη διεύθυνση dramaturg@thoc.org.cy. Στο θέμα πρέπει να αναγράφεται η φράση «Πρόταση για θέατρο για εφήβους». Εκπρόθεσμες υποβολές προτάσεων δεν θα γίνουν δεκτές. Όλοι/-ες οι ενδιαφερόμενοι/-ες θα λάβουν απάντηση μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, είτε η πρότασή τους γίνει αποδεκτή είτε όχι. Αναφορικά με τις μη αποδεκτές προτάσεις, ο ΘΟΚ δεν υποχρεούται να προβεί σε κοινοποίηση της αξιολόγησης των υποβληθεισών προτάσεων.

Οι προτάσεις θα αξιολογηθούν από την Καλλιτεχνική Επιτροπή του ΘΟΚ και θα τεθούν υπό συζήτηση και διαμόρφωση, όπου κριθεί αναγκαίο, σύμφωνα με τις ανάγκες της παρούσας πρόσκλησης. Η επιλεγμένη πρόταση θα υποβληθεί στο Διοικητικό Συμβούλιο του ΘΟΚ για έγκριση.

Για ερωτήσεις και πληροφορίες, οι ενδιαφερόμενοι/-ες μπορούν να απευθυνθούν στο dramaturg@thoc.org.cy ή στο 22864306.

Προκήρυξη του 37ου Παγκύπριου Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου ΘΟΚ 2024

Ο Θεατρικός Οργανισμός Κύπρου προκηρύσσει το 37ο Παγκύπριο Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου 2024 με στόχο την ενίσχυση, την προώθηση και τη στήριξη του ερασιτεχνικού θεάτρου στην Κύπρο.

Μέσα από την ενεργοποίηση των θεατρικών ομάδων, το φεστιβάλ στοχεύει επίσης στο να αυξήσει τις ευκαιρίες πρόσβασης όλων των πολιτών στην τέχνη του θεάτρου.

Το φεστιβάλ θα διεξαχθεί το διάστημα 2 Οκτωβρίου – 15 Νοεμβρίου 2024.

Οι ομάδες που επιθυμούν να συμμετάσχουν θα πρέπει να συμπληρώσουν ηλεκτρονικά το Έντυπο Συμμετοχής 2024 και να το αποστείλουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση nhourouzi@thoc.org.cy μέχρι τις 2 Σεπτεμβρίου 2024, μαζί με όλα τα απαραίτητα στοιχεία.

Περισσότερες πληροφορίες για τους όρους της προκήρυξης και το έντυπο συμμετοχής μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του ΘΟΚ (www.thoc.org.cy).

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ, ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΆΛΛΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟ

Λογιστής
Σάββας Χαραλάμπους
Ροδούλα Φιλίππου
Φωτεινή Κουρσάρη
Αθηνά Χατζηιωακείμ
Άντρη Χατζηπαπαναγιώτου

ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρίνα Μαλένη
Νίκη Μουρουζή

ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ/ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μαρία Ευσταθίου
Άνδρη Διαμαντίδου

ΤΜΗΜΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΩΝ

Υπεύθυνη Λειτουργός
Μάγδα Μακάρ

ΘΕΑΤΡΟΛΟΓΟΣ

Κυριακή Αργυρού

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Μαρία Σταφυλάρη-Κυριάκου
Χρύσω Αλεξάνδρου

Ιδιαίτερα Διευθυντή
Ειρήνη Αναστασίου

ΤΑΜΕΙΟ

Γεωργία Κωνσταντίνου
Κωνσταντίνα Σάββα

ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Φώτης Μύθιλλος
Μαρία Σαράντη

ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΚΤΗΡΙΟΥ

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Πέτρος Κουλέρμος
Ελένη Ζαφείρη

ΒΟΗΘΗΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Έλενα Ανδρέου-Σεβαστίδου
Χριστίνα Φιλίππου
Ηλιάνα Φλωρίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Τεχνικός Προϊστάμενος/
Συντονιστής
Χάρης Καυκαρίδης

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Υπεύθυνος Εργαστηρίου
Κατασκευής Σκηνικών
Ιωάννης Χριστοδούλου

Ανώτερος Τεχνικός
Πέτρος Λουκά

Μηχανικοί Σκηνής
Μάριος Καραγωγέας
Λύσανδρος Λυσάνδρου
Δώρος Τσολάκης

Χριστάκης Παναγή
Μιχάλης Σταύρου
Μενέλαος Μενελάου
Αντρέας Αντρέου

ΤΜΗΜΑ ΣΚΗΝΩΝ

Διευθυντής Σκηνής
Αχιλλέας Αχιλλέως

Βοηθός Διευθυντής Σκηνής
Κυριάκος Σάββα

Βοηθοί Σκηνής/Υπεύθυνοι
Δοκιμής και Παράστασης
Μαρία Χαραλάμπους
Κώστας Μενόικου
Χάρης Ιωάννου

ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΙΣΜΟΥ

Ανώτερος Φωτιστής
Γεώργιος Κουκουμάς

Σταύρος Ευλαμπίου
Σταύρος Τάρταρης

ΤΜΗΜΑ ΗΧΟΥ

Γιώργος Χριστοφή
Στράτος Σταμάτης

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ

Σπύρος Ιωαννίδης

ΑΜΠΙΓΙΕΣ

Μαρία Ορφανίδου-Χαραλάμπους

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Κωνσταντία Γερολεμίδου
Παναγιώτα Λαζάρου
Θεοδοσία Μαλέκκου Στυλιανού

ΘΥΡΩΡΟΙ/ΤΑΞΙΘΕΣΙΑ

Υπεύθυνη Υποδοχής Κοινού/
Θεατρικών Χώρων ΘΟΚ
Φαίη Αρόπη

Στέλλα Ανδρέου-Χριστοδούλου

Παναγιώτα Αντωνίου
Ρίτα Αχιλλέως
Δόνα Εγγλεζάκη
Ευαγγελία Εγγλεζάκη
Μαρία Εφραίμ
Αργυρή Ηλία
Μαρία Ιωάννου

Χριστίνα Κάσια
Άρτεμις Κούνδουρου
Άρτεμη Κυριακίδη
Τώνια Μαντοβάνη
Κατερίνα Φαρμακίδου
Έλενα Χαραλαμπίδου
Ραφαήλια Χατζηλήρα

Γενικές Πληροφορίες

ΘΕΑΤΡΟ ΘΟΚ

Κεντρική Σκηνή
Νέα Σκηνή
Σκηνή 018
Ταμείο

Γρηγόρη Αυξεντίου 9
1096 Λευκωσία

Γραφεία:
22864300

ΘΕΑΤΡΟ ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Κάμπου 29
2030 Στρόβολος, Λευκωσία

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΘΟΚ

€17 / €8*

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΘΟΚ

€50 1 άτομο
€75 2 άτομα

Ισχύουν για όλες τις παραγωγές του ΘΟΚ πλην της Σκηνής 018.

* Μειωμένο εισιτήριο ισχύει για: ανέργους, συνταξιούχους, πολύτεκνους με την επίδειξη του αντίστοιχου αποδεικτικού εγγράφου, άτομα κάτω των 25 ετών με την επίδειξη πολιτικής ταυτότητας

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ / ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Ταμείο Θεάτρου ΘΟΚ, τηλ. 77772717
(Τρίτη – Σάββατο 10:00-13:30 & 16:00-18:00),
και ηλεκτρονικά στη σελίδα www.thoc.org.cy

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

PIK ΘΕΣΜΙΚΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

ANT1 **omega** **SIGMA** **ΚΥΠΡΟΥ**

ΡΑΔΙΟ ΠΡΩΤΟ **ant1** **ΠΟΛΙΤΗΣ 107.5 FM** **100.5 FM** **ΑΡΟΜΟΣ** **ΠΟΛΙΤΗΣ** **Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ**

CITY **AVANT GARDE** **CHECK IN** **MY LIFE** **NICHE***

Food for ΘΟΚ

Δώστε μας feedback!

Στείλτε μας προσωπικό μήνυμα (μέχρι 100 λέξεις) στο Facebook ή στο Instagram και μοιραστείτε μαζί μας τις εντυπώσεις που σας άφησε κάποια παραγωγή ή κάποια άλλη δράση/εκδήλωση του ΘΟΚ.

